

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক চাহেবৰ (প্ৰভুৰ) সন্তান ৰাজকুমাৰ-কুমাৰী হ'বগৈ, তোমালোকে কোনো বস্তুৰ প্ৰতি ইচ্ছা ৰাখিব নালাগে, কাৰোৰে পৰা একো বিচাৰিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: স্বাস্থ্য (দেহ-মন) ঠিক ৰাখিবলৈ কোনটো আধাৰৰ প্ৰয়োজন নাই?

উত্তৰ: কিছুমান সন্তানে এনেকৈ ভাবে যে বৈভৱৰ আধাৰত স্বাস্থ্যঠিকে থাকিব। কিন্তু বাবাই কয়- সন্তানসকল, ইয়াত তোমালোকে বৈভৱৰ ইচ্ছা ৰখা উচিত নহয়। বৈভৱেৰে স্বাস্থ্য ঠিক নহ'ব। স্বাস্থ্য ঠিক ৰাখিবলৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰা কৰা উচিত। কোৱা হয় –আনন্দৰ দৰে কোনো খোৰাক (পথ্য) নাই। তোমালোক আনন্দিত হৈ থাক। নিচাতথাক। যন্তুত দধীচি ঋষিৰ দৰে নিজৰ সৰ্বস্ব দিলে তেতিয়া স্বাস্থ্য ঠিক হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। পিতাক কৰণকৰাবনহাৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক হৈছা চাহেবৰ (প্ৰভুৰ) সন্তান। তোমালোকৰ এই সৃষ্টিত উচ্চতকৈ উচ্চ স্থান আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ নিচা থাকিব লাগে যে আমি চাহেবৰ সন্তান, ঈশ্বৰৰ শ্ৰীমতত এতিয়া আকৌ নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য স্থাপনা কৰি আছো। এইটোও স্মৃতিও কাৰো বুদ্ধিত নাথাকে। বাবাই সকলো চেণ্টাৰৰ (সেৱাকেন্দ্ৰৰ) সন্তানসকলৰ কাৰণে কয়। অনেক সেৱাকেন্দ্ৰ আছে, বহুত সন্তান আছে। প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধিত সদায় যাতে এইটো স্মৃতি থাকে যে আমি বাবাৰ শ্ৰীমতত পুনৰায় বিশ্বত সুখ-শান্তিৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছোঁ। 'সুখ' আৰু 'শান্তি' এই দুটা শব্দই স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে কিমান জ্ঞান পোৱা, তোমালোকৰ বুদ্ধি কিমান বিশাল হ'ব লাগে, ইয়াত ভোদা বুদ্ধিৰে কাম নচলে। নিজক চাহেবৰ সন্তান বুলি বুজা তেতিয়া পাপ সমাপ্ত হৈ যাব। বহুত আছে যাৰ গোটেই দিন পিতাৰ স্মৃতি নাথাকেই। বাবাই কয় - তোমালোকৰ বুদ্ধি কিয় ভোদা হৈ যায়? সেৱাকেন্দ্ৰলৈ এনেকুৱা সন্তান আছে, যাৰ বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি নায়েই যে আমি শ্ৰীমত অনুসৰি বিশ্বত নিজৰ দৈৱী ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছোঁ। অন্তৰত সেই নিচা, জিলিঙনি থাকিব লাগে। মুৰুলী শুনিলে ৰোমাঞ্চিত হৈ যাব লাগে। ইয়াত বাবাই দেখিবলৈ পায় সন্তানসকল আৰু বেছিহে মৰহি থাকে, বহুত সন্তান আছে যাৰ বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি নাথাকে যে আমি শ্ৰীমতত বাবাৰ স্মৃতিৰে বিকৰ্ম বিনাশ কৰি নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছোঁ। বাবাই নিতৌ বুজাই থাকে - সন্তানসকল, তোমালোক হৈছা যোদ্ধা, ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় পাওঁতা। বাবাই তোমালোকক মন্দিৰৰ লায়ক কৰি তোলে কিন্তু ইমানখিনি নিচা বা আনন্দ সন্তানসকলৰ থাকে জানো, কিবা বস্তু নাপালে বিতুষ্ট হৈ পৰে। সন্তানসকলৰ এই অৱস্থা দেখি বাবা আচম্বিত হয়। মায়াৰ জালত আৱদ্ধ হৈ পৰে। তোমালোকৰ মান, তোমালোকৰ কাম-কাজ, তোমালোকৰ আনন্দ সেয়া বিস্ময়কৰ হ'ব লাগে। যিয়ে মিত্ৰ সম্বন্ধীয়ক পাহৰিব নোৱাৰে তেওঁলোকে কেতিয়াও বাবাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। তেন্তে কি পদ পাব! আচৰিত লাগে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে। নিজকে চাহেবৰ সন্তান বুলি বুজা তেতিয়া একোৱেই বিচৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকিব। বাবাই আমাক ইমান প্ৰচুৰ খাজনা দিয়ে যে 21 জন্মলৈ একো বিচৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে, ইমানেই নিচা থাকিব লাগে। কিন্তু বুদ্ধি একেবাৰে ভোদা, মৰহা। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিতো 7 ফুট ওখ হ'ব লাগে। মনুষ্যৰ উচ্চতা খুউব বেছি 6-7 ফুট হয়। বাবাই সন্তানসকলক কিমান উৎসাহিত কৰে - তোমালোক হৈছা চাহেবৰ সন্তান, জগতৰ লোকেতো একো বুজি নাপায়। তেওঁলোকক তোমালোকে বুজোৱা যে তোমালোকে মাত্ৰ এইটোৱে বুজা যে আমি পিতাৰ সন্মুখত বহি আছো, বাবাক স্মৰণ কৰি থাকিলে বিকৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। পিতাই বুজায় সন্তানসকল, মায়া তোমালোকৰ বহুত কাটা শত্ৰু, অন্যৰ ইমান শত্ৰু নহয়, যিমান তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰত হয়। মনুষ্যইতো নাজানে, তুচ্ছ বুদ্ধিৰ হয়। বাবাই নিতৌ তোমালোক সন্তানসকলক কয় তোমালোক হৈছা চাহেবৰ সন্তান, পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা আৰু আনকো নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি থাকা। তোমালোকে সকলোকে এইটোও বুজাব পাৰা যে ভগৱান হৈছে সঁচা চাহেব (মালিক)। গতিকে আমি তেওঁৰ সন্তানসকল মালিকৰ সন্তান হৈ গ'লো, তোমালোক সন্তানসকলে চলোঁতে-ফুৰোঁতে এইটোৱে স্মৃতি বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। সেৱাত দধীচি ঋষিৰ দৰে নিজৰ হাড়ো অৰ্পণ কৰিব লাগে। ইয়াত হাড় অৰ্পণ কৰাটো দূৰৰ কথা আৰু বেছিহে বৈভৱ বিচাৰে। স্বাস্থ্য জানো এই বস্তুবোৰৰ দ্বাৰা ভাল হয়। স্বাস্থ্যৰ কাৰণে লাগে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। সেইটো আনন্দ থাকিব লাগে। হেৰ', আমি তো কল্প-কল্প মায়াৰ লগত হাৰি আহিছো, এতিয়া মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হওঁ। পিতা আহি বিজয়ী কৰি তোলে। এতিয়া ভাৰতত কিমান দুখ, সীমাহীন দুখ দিওঁতা হৈছে ৰাৱণ। তেওঁলোকে ভাবে এৰোপ্লেন আছে, গাড়ী মহল আছে, বচ, এইয়াই স্বৰ্গ। এইটো বুজি নাপায় যে এই জগতখনেই এতিয়া শেষ হৈ যাব। লাখ, কোটি খৰছ কৰে, বান্ধ আদি বন্ধায়, যুদ্ধৰ সমগ্ৰীও কিমান লৈ আছে। এইবোৰে ইজনে-সিজনক শেষ কৰি দিব, গৰাকী বিহীন নহয় জানো। কিমান যুঁজ-বাগৰ কৰে,

সেই বিষয়ে নুসুধিবা। কিমান লেতেৰাৰে ভৰি আছে। ইয়াকে কোৱা হয় নৰক। স্বৰ্গৰতো অপাৰ মহিমা। বৰোদাৰ মহাৰাণীক সোধা মহাৰজা কলৈ গ'ল? তেন্তে ক'ব স্বৰ্গবাসী হ'ল। স্বৰ্গ কাক কোৱা হয় - এয়া কোনেও নাজানে, কিমান ঘোৰ অন্ধকাৰ। তোমালোকো ঘোৰ অন্ধকাৰত আছিল। এতিয়া পিতাই কয় তোমালোকক ঈশ্বৰীয় বুদ্ধি প্ৰদান কৰো। নিজকে চাহেবৰ সন্তান 'চাহেবজাদে' বুলি বুজা। চাহাবে পঢ়ায় ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী কৰি তুলিবলৈ। বাবাই যোজনা শুনায় নহয় যে ভেড়া ছাগলীয়ে স্বৰ্গীয় সংগীত কি বুজিব... এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা - মনুষ্যও সকলো সেই ভেড়া ছাগলীৰ দৰে, একোৱেই নাজানে। কি-কি উপমা বহি শুনায়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য আছে। ভালদৰে স্মৰণ কৰা যে আমি বিশ্বত সুখ-শান্তি স্থাপনা কৰি আছোঁ। যি সহযোগী হ'ব তেওঁৱেই উচ্চ পদ পাব। সেয়াও তোমালোকে দেখিবলৈ পোৱা কোন-কোন সহযোগী হয়। প্ৰত্যেকে নিজৰ অন্তৰক সোধা যে মই কি কৰি আছোঁ? মই ভেড়া ছাগলীতো নহয়? মনুষ্যৰ অহংকাৰ কিমান চোৱা, গুজৰিবলৈ লাগি যায়। তোমালোকৰতো পিতাৰ স্মৃতি থাকিব লাগে। সেৱাত হাড় দিব লাগে (সকলো অৰ্পন কৰিব লাগে), কাকো বিতুষ্ট কৰিব নালাগে, নিজেও হ'ব নালাগে। অহংকাৰো আহিব নালাগে। মই এইটো কৰোঁ, মই বৰ বুদ্ধিয়ক, এনেকুৱা খেয়াল (ভাৱ) অহাটোও দেহ-অভিমান। তেওঁৰ চলন এনেকুৱা হৈ যায় যে দেখিলেই লাজ লাগিব। নহ'লে তোমালোকৰ নিচিনা সুখ আৰু কাৰো হ'বই নোৱাৰে। এইটো স্মৃতি বুদ্ধিত থাকিলে তোমালোক জিলিকি থাকিব। চেন্টাৰত কিছুমানতো ভাল মহাৰথী থাকে, কিছুমান অশ্বাৰোহী, কিছুমান পদাতিক। ইয়াত বহুত বিশাল বুদ্ধিৰ হোৱা উচিত। কেনেকুৱা-কেনেকুৱা ব্ৰাহ্মণী আছে, কিছুমানতো বহুত সহায়কাৰী, সেৱাত কিমান আনন্দিত হৈ থাকে। তোমালোকৰ নিচা বাঢ়িব লাগে। সেৱাৰ অবিহনে কি পদ পাব। মাতা-পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি সন্মান থাকে। কিন্তু তেওঁলোকে নিজে নিজৰ সন্মান নাৰাখিলে তেন্তে বাবাই কি ক'ব।

তোমালোক সন্তানসকলে সংক্ষেপতে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। কোৱা, পিতাই কয় - মনমনাভৰ (মনে-মনে মোক স্মৰণ কৰা)। গীতাত কিছুমান শব্দ আছে যি আটাত দিয়া নিমখৰ পৰিমাণৰ দৰে। এই হিউজ (বিশাল) সৃষ্টিখন কিমান ডাঙৰ, বুদ্ধিত আহিব লাগে। কিমান বিশাল সৃষ্টি, কিমান মনুষ্য আছে, এইয়া আকৌ একোৱেই নাথাকিব। কোনো খণ্ডৰে নাম চিহ্নও নাথাকিব। আমি স্বৰ্গৰ মালিক হ'মগৈ - দিন-ৰাতিয়ে এইটো আনন্দত থাকিব লাগে। স্তানতো বহুত সহজ, বুজোৱাজন বৰ ৰসাল হ'ব লাগে। অনেক প্ৰকাৰৰ যুক্তি আছে। পিতাই কয় মই তোমালোকক বহুত ডিপ্লোমেট (কূটনীতিবিদ) কৰি তোলা। তেওঁলোকে এম্বাচাদৰক (প্ৰতিনিধি) ডিপ্লোমেট বুলি কয়। গতিকে সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত স্মৃতি থাকিব লাগে। অহ'! বেহদৰ পিতাই আমাক নিৰ্দেশনা দিয়ে, তোমালোকে ধাৰণা কৰি আনকো পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। তোমালোকৰ বাহিৰে বাকী গোটেই জগতখনেই নাস্তিক। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। কোনোবা নাস্তিকো আছে নহয় জানো। পিতাক স্মৰণেই নকৰে। নিজেই কয় বাবা মই তোমাৰ স্মৃতি পাহৰি যাওঁ, তেন্তে নাস্তিক নহ'ল জানো। এনেকুৱা পিতা যিয়ে ৰাজকুমাৰ-কুমাৰী কৰি তোলে, তেওঁ স্মৃতিলৈ নাহে! এইটো বুজিবলৈও বহুত বিশাল বুদ্ধিৰ আৱশ্যক। পিতাই কয় - মই প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত আহোঁ। তোমালোকৰ দ্বাৰাই কাৰ্য কৰাওঁ। তোমালোক কিমান ভাল যোদ্ধা। 'বন্দে মাতৰম' তোমালোকৰে গায়ন হয়। তোমালোকেই পূজ্য আছিল আকৌ পূজাৰী হ'ল। এতিয়া শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা আকৌ পূজ্য হৈ আছে। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকলে বহুত শান্তিৰে সেৱা কৰিব লাগে। তোমালোক অশান্ত হ'ব নালাগে। যাৰ সিৰাই-সিৰাই ভূত সোমাই আছে, তেওঁ কি পদ পাব। লোভো বহুত ডাঙৰ ভূত। বাবাই সকলো চাই থাকে প্ৰত্যেকৰে চলন কেনেকুৱা। বাবাই কিমান নিচা বঢ়াই থাকে, কিছুমানে সেৱা নকৰে, মাত্ৰ থাই-বৈ থাকে তেন্তে 21 জন্ম সেৱা কৰিব লাগিব। দাস-দাসীও নহ'ব জানো। অন্তিমত সকলোৰে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। অন্তৰত সেৱাধাৰীয়েই স্থান পাব। তোমালোকৰ সেৱাই হ'ল - সকলোকে অমৰলোকৰ নিবাসী কৰি তোলা। বাবাই সাহসতো বহুত দিয়ে, ধাৰণা কৰা, দেহ-অভিমানীসকলৰ ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা পিতাক স্মৰণ কৰি আমি বেষ্যালয়ৰ পৰা শিৱালয়লৈ যাওঁ, গতিকে এনেকুৱা হৈও দেখুৱাব লাগে।

বাবাইতো চিঠিবোৰত লিখে- অতি মৰমৰ চাহেবৰ আত্মিক সন্তানসকল, এতিয়া শ্ৰীমতত চলিলে, মহাৰথী হ'লে তেতিয়া ৰাজকুমাৰ-কুমাৰী অৱশ্যে হ'বা। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই হৈছে এইটো। এজন সত্য বাবাই তোমালোকক সকলো কথা ভালকৈ বুজাই আছে। সেৱা কৰি আনৰো কল্যাণ কৰি থাকা। যোগবল নাথাকিলে তেতিয়া ইচ্ছা উৎপন্ন হয়, এইটো লাগে, সেইটো লাগে। সেই আনন্দ নাথাকে, কোৱা হয় আনন্দৰ দৰে খোৰাক (পথ্য) নাই। চাহেবৰ (প্ৰভুৰ) সন্তানসকলতো বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। সেই আনন্দ নাথাকিলে অনেক প্ৰকাৰৰ কথা আহে। হেৰ', পিতাই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দি আছে, বাকী আৰু কি লাগে! সকলোৱে নিজৰ অন্তৰক সোধা আমি ইমান মিঠা বাবাৰ কি সেৱা কৰোঁ? পিতাই কয় সকলোকে বাৰ্তা দি যোৱা - চাহেব (প্ৰভু) আহি গ'ল। বাস্তৱত তোমালোক সকলো হৈছা ভাই-ভাই। তেওঁলোকে যদিও কয় আমি সকলো ভাই-ভাই ইজনে সিজনক সহায় কৰিব লাগে। সেইটো দৃষ্টিৰেহে ভাই বুলি কয়। ইয়াত পিতাই কয় - তোমালোক

এজন পিতাৰ সন্তান ভাই-ভাই হোৱা। পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতা। সন্তানসকলৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে। সেৱাৰ যুক্তিতো বহুত বুজাই থাকে। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলকো বুজাব লাগে। চোৱা, সন্তানসকল বিদেশতো আছে তেওঁলোকেও সেৱা কৰি আছে। দিনে-প্ৰতিদিনে মানুহে হাহাকাৰ দেখি বুজিব - মৃত্যুৰ আগতেই অধিকাৰ লৈ লওঁ। সন্তানসকলে নিজৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলকো উদ্ধাৰ কৰি আছে। পবিত্ৰ হৈও থাকে। বাকী নিৰন্তৰ ভাই-ভাই দৃষ্টি ৰখা, সেইটো কঠিন। পিতাইতো সন্তানসকলক চাহেবজাদে (প্ৰভুৰ সন্তান) উপাধি কিমান সুন্দৰ দিছে। নিজক চাব লাগে। সেৱা নকৰিলে মই কি হ'মগৈ? যদি কোনোৱে জমাও কৰিছিল কিন্তু থাই-থাই সেয়া শেষ কৰি দিলে তেতিয়া আৰু বেছিকৈহে ধৰুৱা হৈ যায়। সেৱা কৰাসকলৰ কেতিয়াও এইটো খেয়ালো যাতে নাহে যে মই ইমান দিলোঁ, তাৰ দ্বাৰা সকলোৰে পালনা হৈ আছে। সেয়েহে সহায় কৰাজনৰ খাতিৰো কৰা হয়, বুজাব লাগে তেওঁ (শিৱ বাবা) হৈছে প্ৰতিপালন কৰোঁতা। আত্মিক সন্তানসকলক খুৱায়। তোমালোকে তেওঁৰ সেৱা কৰা, এইটো ডাঙৰ হিচাপ। যদি মন, বাণী, কৰ্মৰে তেওঁৰ সেৱা নকৰা তেন্তে সেই আনন্দ কেনেকৈ পাবা। শিৱবাবাক স্মৃতিত ৰাখি ভোজন ৰান্ধিলে তেতিয়া তেওঁৰ পৰা শক্তি পাবা। অন্তৰক সুধিব লাগে মই সকলোকে সন্তুষ্ট কৰিব পৰিছোনে? মহাৰথী সন্তানসকলে কিমান সেৱা কৰি আছে। বাবাই ৰেকজিনত চিত্ৰ (কাপোৰত তৈলচিত্ৰ) অংকন কৰায়, এই চিত্ৰবোৰ কেতিয়াও ভাগি-চিগি নাযায়। বাবাৰ সন্তানসকল বহি আছে, তেওঁলোকে নিজেই ধন পঠিয়াই দিব। পিতাই আকৌ টকা ক'ৰপৰা আনিব। এই চেণ্টাৰবোৰ কেনেকৈ চলে? সন্তানসকলেই চলাই নহয় জানো। শিৱবাবাই কয় - মোৰ লগত এটা ফুটাকৰিও নাই। পিছলৈ নিজেই আহি তোমালোকক ক'ব মোৰ ঘৰতোও কামত লগাওঁক। তোমালোকে কবা এতিয়া বহুত পলম হৈ গ'ল। পিতা হৈছেই দৰিদ্ৰ নিবাসী। দুখীয়াৰ হাতলৈ ক'ৰ পৰা আহিব। কোনোবা কোটিপতি, পদমপতিও আছে। তেওঁলোকৰ কাৰণে এইখনেই স্বৰ্গ। এইয়া হৈছে মায়াৰ পাম্প (যাদু)। তাৰ অৱনতি (বিনাশ) হৈ আছে। পিতাই কয় - তোমালোক প্ৰথমে চাহেবৰ (প্ৰভুৰ) সন্তান হৈছা আকৌ ৰাজকুমাৰ-কুমাৰী হ'বগৈ। কিন্তু সিমান সেৱাও কৰি দেখুওৱাচোন। বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। আমি চাহেবৰ (প্ৰভুৰ) সন্তান আকৌ ৰাজকুমাৰ-কুমাৰী হ'মগৈ। ৰাজকুমাৰ-কুমাৰী তেতিয়া হ'বা যেতিয়া বহুতৰে সেৱা কৰিবা। কিমান সীমাহীন আনন্দত থাকিব লাগে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কেতিয়াও কাকো বিতুষ্ট (অসন্তুষ্ট) কৰিব নালাগে আৰু নিজেও বিতুষ্ট হ'ব নালাগে। নিজৰ বুদ্ধিমত্তা অথবা সেৱা কৰাৰ অহংকাৰ দেখুৱাব নালাগে। যেনেকৈ পিতাই সন্তানসকলক সন্মান দিয়ে তেনেকৈ নিজৰ সন্মান নিজে ৰাখিব লাগে।

(2) যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ সকলো ইচ্ছা সমাপ্ত কৰিব লাগে। সদায় এইটো আনন্দ বা নিচাত থাকিব লাগে যে আমি চাহেবৰ (প্ৰভুৰ) সন্তান ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'মগৈ। সদায় শান্তিত থাকি সেৱা কৰিব লাগে। সিৰে-সিৰে যি ভূত সোমাই আছে, সেয়া উলিয়াই পেলাব লাগে।

বৰদান: হৃদৰ (সীমিত) ৰয়েল (ৰাজকীয়, মাৰ্জিত) ইচ্ছাবোৰৰ পৰা মুক্ত হৈ সেৱা কৰোঁতা নিস্বার্থ সেৱাধাৰী হোৱা যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা মুক্ত, উপৰাম হোৱাৰ প্ৰমাণ দিলে। সেৱাৰ স্নেহৰ বাহিৰে আন কোনো বন্ধন নাই। সেৱাত হৃদৰ যি ৰয়েল ইচ্ছা থাকে সেইবিলাকেও হিচাপ-নিকাচৰ বন্ধনত বান্ধে, প্ৰকৃত সেৱাধাৰী এই হিচাপ-নিকাচৰ পৰাও মুক্ত হৈ থাকে। যেনেকৈ দেহৰ বন্ধন, দেহৰ সম্বন্ধৰ বন্ধন, তেনেকৈ সেৱাত স্বার্থ - এইয়াও বন্ধন। এই বন্ধনৰ পৰা বা ৰয়েল হিচাপ-নিকাচৰ পৰাও মুক্ত নিস্বার্থ সেৱাধাৰী হোৱা।

স্লোগান: প্ৰতিশ্ৰুতিবোৰক ফাইলত নাৰাখিবা, ফাইনেল (চূড়ান্ত) হৈ দেখুওৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!